

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

3 април 2014 година *

„Преюдициално запитване — Регламент (ЕО) № 1191/96 — Обществени услуги за пътнически транспорт — Член 4 — Молба за преустановяване на задължението за обществена услуга — Член 6 — Право на компенсация за финансовите тежести, произтичащи от изпълнението на задължение за обществена услуга“

По съединени дела C-516/12—C-518/12

с предмет преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Consiglio di Stato (Италия) с актове от 3 юли 2012 г., постъпили в Съда на 15 ноември 2012 г., в рамките на производства по дела

СТР – Compagnia Trasporti Pubblici SpA

срещу

Regione Campania (C-516/12—C-518/12),

Provincia di Napoli (C-516/12 и C-518/12),

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: Т. von Danwitz, председател на състав, Е. Juhász, А. Rosas, D. Šváby и С. Vajda (докладчик), съдии,

генерален адвокат: Р. Cruz Villalón,

секретар: А. Impellizzeri, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 20 ноември 2013 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за СТР – Compagnia Trasporti Pubblici SpA, от М. Malena, avvocato,
- за Regione Campania, от L. Buondonno, М. Lacatena и М. d’Elia, avvocati,
- за Provincia di Napoli, от L. Scetta и А. Di Falco, avvocati,
- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от Р. Gentili, avvocato dello Stato,

* Език на производството: италиански.

— за Европейската комисия, от E. Montaguti и N. Yerrell, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 февруари 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на Регламент (ЕИО) № 1191/69 на Съвета от 26 юни 1969 година относно действията на държавите членки по задължения, присъщи на концепцията за обществена услуга в железопътния, автомобилния и вътрешноводния транспорт (ОВ L 156, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 1, стр. 25), изменен с Регламент (ЕИО) № 1893/91 на Съвета от 20 юни 1991 година (ОВ L 169, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 59, наричан по-нататък „Регламент № 1191/69“).
- 2 Тези запитвания са отправени в рамките на спорове между СТР –Compagnia Trasporti Pubblici SpA (наричана по-нататък „СТР“), от една страна, и Regione Campania (Регион Кампания) и Provincia di Napoli (Провинция Неапол), от друга страна, по повод на отказа на последните да компенсират СТР за финансовите тежести, произтичащи от предоставянето на услуги за локален обществен транспорт.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Параграфи 1—5 от член 1, включен в озаглавения „Общи разпоредби“ раздел I от Регламент № 1191/69, гласят:

„1. Настоящият регламент се прилага към транспортните предприятия, които извършват услуги по железопътен, автомобилен и вътрешен воден транспорт.

Държавите членки могат да изключат от приложното поле на настоящия регламент всички предприятия, чиято дейност се свежда изключително до осъществяване на градски, крайградски или регионални услуги.

2. По смисъла на настоящия регламент:

- „градски и крайградски услуги“ означава транспортни услуги, които посрещат нуждите на градски център или на агломерация, и транспортните нужди между този център или тази агломерация и техните околности;
- „регионални услуги“ са транспортни услуги, осъществявани за задоволяване на транспортните нужди на един регион.

3. Компетентните органи на държавите членки премахват всички задължения, присъщи на концепцията за обществена услуга, дефинирани в настоящия регламент, наложени в сферата на железопътния, автомобилен и вътрешния воден транспорт.

4. За да гарантират предоставяне на адекватни транспортни услуги, особено тези, които отчитат фактори от социален и екологичен или градоустройствен и териториалноустройствен характер или за да предложат определени цени на билети за някои категории пътници, компетентните органи на държавите членки могат да сключват с транспортно предприятие договори за обществена поръчка. Условието и редът за действие на тези договори са уредени в раздел V.

5. Независимо от това компетентните органи на държавите членки могат да поддържат или налагат задълженията за обществена услуга, посочени в член 2 за някои градски, крайградски и регионални услуги за пътнически транспорт. Редът и условията за работа, включително начините за компенсация, са уредени в раздели II, III и IV.

[...]“.

4 Текстът на член 1 в първоначалната редакция на Регламент № 1191/69, отпреди изменението с Регламент № 1893/91, е бил следният:

„1. Държавите членки преустановят всички задължения, присъщи на концепцията за обществени услуги, както тя е дефинирана в настоящия регламент, които задължения са наложени в сферата на железопътния, автомобилния и вътрешноводния транспорт.

2. Въпреки това, задълженията могат да бъдат запазени в сила дотолкова, доколкото те са необходими за осигуряване на адекватно транспортно обслужване.

3. По отношение на пътническия транспорт параграф 1 не се прилага спрямо транспортните тарифи и условия, които дадена държава членка е наложила в полза на определени категории лица.

4. Финансовите тежести за транспортните предприятия, които възникват вследствие на запазването в сила на задълженията по параграф 2 и на прилагането на транспортни тарифи и условия съгласно параграф 3, се компенсират според общите методи, предвидени в този регламент“.

5 Член 2, параграф 1 от Регламент № 1191/69 предвижда:

„Задължения за обществени услуги“ означава задължения, които въпросните транспортни предприятия, ако изхождат само от своите търговски интереси, не биха поели или не биха поели в същата степен или при същите условия“.

6 Раздел II от посочения регламент, озаглавен „Общи принципи за преустановяването или поддържането в сила на задължения за обществени услуги“, включва членове 3—8.

7 Член 4 от същия регламент гласи следното:

„1. Транспортните предприятия могат да подават до компетентните власти на държавите членки молби за преустановяване на цяло или част от задължение за обществена услуга, ако това задължение им носи икономическа неизгоди.

2. В молбите си транспортните предприятия могат да предложат замяна на използваните форми на транспорт с други форми. Предприятията прилагат разпоредбите на член 5 за изчисляване на икономии, които могат да бъдат направени като средство за подобряване на тяхното финансово положение“.

8 Член 6 от Регламент № 1191/69 гласи:

„1. В срок от една година от датата на влизане в сила на настоящия регламент транспортните предприятия подават до компетентните органи на държавите членки молбите по член 4.

Транспортните предприятия могат да подават молби след изтичането на гореспоменатия срок, ако считат, че разпоредбите на член 4, параграф 1 са изпълнени.

2. Решенията за поддържане в сила на дадено задължение за обществена услуга или на част от него, или за неговото преустановяване в края на определен период, предвиждат компенсиране на произтичащите от това финансови тежести; размерът на това компенсиране се определя в съответствие с общите процедури по член 10—13.

3. Компетентните органи на държавите членки вземат решение в срок от една година от датата, на която е подадена молбата, по отношение на задължение за експлоатиране или за превоз и в срок от шест месеца по отношение на тарифни задължения.

Правото на компенсиране възниква от датата на решението на компетентните органи, но не и преди 1 януари 1971 г.

4. Въпреки това, ако компетентните органи на държавите членки сметат за необходимо, поради броя и важността на подадените молби от всяко предприятие, могат да удължат срока, предвиден в първата алинея на параграф 3, най-късно до 1 януари 1972 г. В този случай правото на компенсиране възниква от тази дата.

Когато възнамеряват да се възползват от това свое право, компетентните органи на държавите членки информират заинтересованите предприятия в срок от шест месеца от подаването на молбите.

В случай че държава членка срещне особени трудности, по искане на тази държава и по предложение на Комисията Съветът може да даде право на съответната държава да удължи до 1 януари 1973 г. крайния срок, посочен в първата алинея на настоящия параграф.

5. Ако компетентните органи не са взели решение в предвидения срок, задължението, за което е подадена молба за преустановяване съгласно член 4, параграф 1, се счита за преустановено.

6. На основата на доклад, представен от Комисията преди 31 декември 1972 г., Съветът проучва ситуацията във всяка държава членка по отношение на прилагането на настоящия регламент“.

9 Раздел V от Регламент № 1191/69, озаглавен „Договори за обществена услуга“, се състои от един-единствен член, а именно член 14, който предвижда:

„1. „Договор за обществена услуга“ е договор, сключен между компетентните органи на дадена държава членка и транспортното предприятие с цел на гражданите да бъдат осигурени адекватни транспортни услуги.

Договорът за обществена услуга може по-специално да обхваща:

- транспортни услуги, които да отговарят на определените стандарти за непрекъснатост, редовност, капацитет и качество,
- допълнителни транспортни услуги,

— транспортни услуги, по специални тарифи и условия, в частност за някои категории пътници или по определени маршрути,

— адаптиране на услугите към действащите изисквания.

2. Договорът за обществена поръчка, *inter alia*, включва следните точки:

- а) характеристиките на услугата, особено стандартите за непрекъснатост, редовност, капацитет и качество;
- б) цените на услугите, предмет на договора, които или се прибавят към тарифните приходи, или включват приходите, както и данни за финансовите отношения между двете страни;
- в) правилата за изменение на договора, в частност, за да се вземат предвид непредвидени промени;
- г) срокът на действие на договора;
- д) санкциите при неизпълнение на договора.

3. Активите, включени в предоставянето на транспортните услуги — предмет на договора за обществена поръчка, могат да принадлежат на предприятието или да бъдат предоставени на негово разположение.

4. Всяко предприятие, което възнамерява да преустанови или да направи съществени изменения на транспортна услуга, която предоставя на гражданите непрекъснато и редовно, без тя да е обхваната от системата от договори или от задължението за обществена услуга, уведомява компетентните органи на държавата членка за това поне три месеца предварително.

Компетентните органи могат да отменят изискването за това уведомление.

Тази разпоредба не засяга други национални процедури, приложими по отношение правото за прекратяване или изменение на транспортни услуги.

5. След получаване на информацията по параграф 4 компетентните органи могат да изискват от предприятието да продължи да поддържа съответната услуга за срок до една година след датата на уведомлението и информират предприятието най-късно един месец преди изтичане срока на уведомлението.

Компетентните органи могат също да инициират преговори за създаване на нова или изменение на такава транспортна услуга.

6. Разходите за транспортните предприятия, които произтичат от задълженията, посочени в параграф 5, се компенсират съгласно общите процедури, определени в раздели II, III и IV¹⁰.

¹⁰ Текстът на член 14 в първоначалната редакция на Регламент № 1191/69, отпреди изменението с Регламент № 1893/91, е бил следният:

„1. Освен в случаите, попадащи в обхвата на член 1, параграф 3, след датата на влизане в сила на настоящия регламент, държавите членки могат да налагат задължения за обществена услуга на транспортно предприятие само в степенята, в която това е необходимо, за да се гарантира адекватно транспортно обслужване.

2. Когато така наложените задължения пораждат за транспортните предприятия икономически неизгоди по смисъла на член 5, параграфи 1 и 2 или разходи по смисъла на член 9, компетентните органи на държавите членки предвиждат, в техните решения за налагане на задължение за обществена услуга, предоставянето на компенсация на произтичащите разходи. Прилагат се членове 10—13“.

Италианското право

- 11 Член 17 от Законодателен декрет № 422 от 19 ноември 1997 г. за прехвърляне на регионите и на местните органи на функции и задължения в областта на локалния обществен транспорт в изпълнение на член 4, параграф 4 от Закон № 59 от 15 март 1997 г. (decreto legislativo n. 422 conferimento alle regioni ed agli enti locali di funzioni e compiti in materia di trasporto pubblico locale, a norma dell'articolo 4, comma 4, della legge 15 marzo 1997, № 59) от 19 ноември 1997 г. (GURI № 287 от 10 декември 1997 г., стр. 4) предвижда:

„Регионите, провинциите и общините, с цел да се осигури мобилност на ползвателите, определят задълженията за обществена услуга по смисъла на член 2 от [Регламент № 1191/69], и предвиждат в договорите за услуги по член 19 съответните икономически компенсации за предприятията, които предоставят тези услуги, като вземат предвид, в изпълнение на цитираната общностна разпоредба, тарифните приходи, както и приходите от предоставяне на допълнителни транспортни услуги, когато има такива“.

Споровете по главните производства и преюдициалният въпрос

- 12 СТР предоставя услуги в сферата на локалния обществен транспорт в провинция Неапол. В това си качество то подава до Regione Campania и до Provincia di Napoli няколко молби за компенсиране на икономическата неизгода, която счита, че е претърпяло вследствие на предоставянето на тези услуги, но всичките му молби са отхвърлени.
- 13 СТР обжалва тези административни решения пред Tribunale Amministrativo Regionale per la Campania, като иска те да бъдат отменени. Този съд приема, че съгласно член 4 от Регламент № 1191/69 право на компенсация за такава икономическа неизгода може да възникне само ако преди това транспортното предприятие е подало молба за преустановяване на своето задължение за предоставяне на обществена услуга и само ако тази молба е отхвърлена от компетентния орган. Като установява, че СТР не е подало молба за преустановяване, Tribunale Amministrativo Regionale per la Campania с три решения отхвърля жалбите на СТР.
- 14 СТР обжалва трите решения на Tribunale Amministrativo Regionale per la Campania пред запитващата юрисдикцията. Запитващата юрисдикция счита, че членове 1, 4 и 6 от Регламент № 1191/69 подлежат на две различни тълкувания, що се отнася до възникването на право на компенсация в полза на транспортно предприятие, което е задължено да предоставя обществена услуга.
- 15 Според тълкуването, определено като „телеологично“, което е възприето от Tribunale Amministrativo Regionale per la Campania, правото на компенсация може да възникне само ако преди това е постановен отказ по молба за преустановяване на задължението за обществена услуга, подадена от съответното транспортно предприятие до компетентния орган. В тази връзка запитващата юрисдикция цитира член 17 от Законодателен декрет № 422 от 19 ноември 1997 г., който предвижда сключване на договори за услуга, и уточнява, че за разлика от предишния режим на концесии, действащият режим се доближава до договора за предоставяне на услуги, тъй като плащаната от административния орган сума може да се приравни на

на срещната престация във връзка с доброволно поето задължение. Добавя обаче, че макар и предвидено в договор, това право на компенсация може да възникне само след подаване на молба за преустановяване на задължението за обществена услуга.

- 16 Според тълкуването, определено като „систематично“, правото на компенсация възниква по право, без да е необходимо транспортното предприятие да подава молба за преустановяване на услугата, доколкото това право е свързано със задължение за обществена услуга, чието поддържане е разрешено с член 1, параграф 5 от Регламент № 1191/69, отнасящ се до градските, крайградските и регионалните услуги за пътнически транспорт.
- 17 При тези условия Consiglio di Stato решава да спре производствата и да постави на Съда следния преюдициален въпрос, формулиран по един и същи начин по дела C-516/12—C-518/12:

„Съгласно член 4 от [Регламент № 1191/69] правото на компенсация възниква ли само ако след подаването на изрична молба компетентните органи не са отменили задължението за обществена услуга, от което произтичат икономически неизгоди за транспортното предприятие, или тази разпоредба се прилага само за задълженията за услуга, за които Регламентът предвижда, че трябва да се преустановят и не може да се поддържат?“

- 18 С Определение на председателя на Съда от 29 ноември 2012 г. дела C-516/12—C-518/12 са съединени за целите на писмената и устната фаза на производство и на съдебното решение.

По преюдициалния въпрос

- 19 Най-напред следва да се определи контекстът на преюдициалните запитвания.
- 20 От една страна, от преписката, представена на Съда, по никакъв начин не личи Италианската република да се е възползвала от възможността, предвидена в член 1, параграф 1, втора алинея от Регламент № 1191/69, да изключи от приложното поле на този регламент предприятията, чиято дейност се свежда изключително до осъществяване на градски, крайградски или регионални услуги. Следователно разпоредбите на регламента са напълно приложими в главните производства и преюдициалният въпрос трябва да бъде разгледан в светлината на тези разпоредби (вж. по аналогия решение Antrop и др., C-504/07, EU:C:2009:290, точка 17)
- 21 От друга страна, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика запитващата юрисдикция има изключителна компетентност за определяне на предмета на въпросите, които възнамерява да постави на Съда. Всъщност само националните юрисдикции, които са сезирани със спора и трябва да поемат отговорността за последващото му съдебно решаване, могат да преценят — предвид особеностите на всяко дело — както необходимостта от решение по преюдициално запитване, за да могат да постановят решението си, така и релевантността на въпросите, които поставят на Съда (решение Kersbergen-Lap и Dams-Schipper, C-154/05, EU:C:2006:449, точка 21 и цитираната съдебна практика).
- 22 В съдебното заседание обаче страните сочат, че разглежданите в главните производства услуги за локален обществен транспорт, предоставяни от СТР, могат да бъдат предоставяни било в изпълнение на задължение за обществена услуга по смисъла на член 2, параграф 1 от Регламент № 1191/69, било по силата на договор за обществена услуга по смисъла на член 14, параграф 1 от същия регламент.
- 23 Както посочва генералният адвокат в точки 34 и 35 от заключението си, и член 4 от Регламент № 1191/69, до който се отнася поставеният въпрос, и член 6 от този регламент се прилагат само ако предоставяните от СТР услуги за локален обществен транспорт се предоставят в изпълнение на задължение за обществена услуга по смисъла на член 2, параграф 1 от посочения

регламент. Обратно, тези членове не биха били приложими, ако предоставяните от СТР услуги за локален обществен транспорт се предоставят по силата на договор за обществена услуга по смисъла на член 14, параграф 1 от Регламент № 1191/69, като запитващата юрисдикция следва да определи на какво основание се предоставят услугите.

- 24 В случая поставеният от запитващата юрисдикция въпрос е за тълкуване на член 4 от Регламент № 1191/69 и тази юрисдикция не сочи, че случаят попада в приложното поле на член 14, параграф 1 от този регламент. Ето защо, като се има предвид съдебната практика, посочена в точка 21 от настоящото решение, поставеният на Съда въпрос следва да бъде разгледан, като се изходи от хипотезата, че предоставяните от СТР услуги за локален обществен транспорт се предоставят в изпълнение на задължение за обществена услуга по смисъла на член 2, параграф 1 от Регламент № 1191/69.
- 25 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали членове 4 и 6 от Регламент № 1191/69 трябва да се тълкуват в смисъл, че възникването на право на компенсация за финансовите тежести, произтичащи от изпълнението на задължение за обществена услуга по смисъла на член 2, параграф 1 от този регламент, е обусловено, от една страна, от подаването от съответното предприятие на молба за преустановяване на това задължение и от друга страна, от решение на компетентния орган за поддържане на посоченото задължение или за преустановяването му след изтичане на определен период.
- 26 В това отношение следва да се посочи, че от член 4, параграф 1 във връзка с член 6, параграф 2 от Регламент № 1191/69 следва, че на съответните транспортни предприятия се предоставя компенсация за финансовите тежести, произтичащи от задължение за обществена услуга, само ако поискат това задължение да бъде преустановено изцяло или частично и ако компетентният орган реши, в разрез с молбата им, да поддържа посоченото задължение за обществена услуга или да го преустанови след изтичане на определен период. Така тези разпоредби от Регламент № 1191/69 изискват да са изпълнени и двете условия, посочени в точка 25 от настоящото решение.
- 27 Следва обаче да се напомни, че първоначалната редакция на член 14 от Регламент № 1191/69, отпреди измененията с Регламент № 1893/91, е позволявала на държавите членки да налагат нови задължения за обществена услуга, но е задължавала компетентните органи да предвиждат в решенията за налагане на задълженията, че се предоставя компенсация за финансовите тежести, произтичащи от изпълнението на задълженията.
- 28 Така от член 4 във връзка с член 6 в първоначалната редакция на Регламент № 1191/69 е следвало, че само за задълженията за обществена услуга, възникнали преди влизане в сила на Регламента, трябва да се иска преустановяване като условие за възникване на право на компенсация, докато за задълженията за обществена услуга, възникнали след това по силата на член 14 от посочения регламент, това право на компенсация възниква по право.
- 29 Вярно е, че с Регламент № 1893/91 последната разпоредба е заменена с действащата редакция на член 14 от Регламент № 1191/69, предвиждаща сключване на договори за обществена услуга. Освен това Регламент № 1893/91 въвежда нов член 1, параграф 5, според който поддържането и налагането на задължения за обществена услуга се извършва при спазване на реда и условията на раздели II—IV от Регламент № 1191/69.
- 30 Според италианското правителство по този начин Регламент № 1893/91 променил режима, приложим към налагането на задължения за обществена услуга, като занапред обусловил правото на компенсация за финансовите тежести, произтичащи от такива задължения, от подаването на молба за преустановяването им съгласно членове 4 и 6 от този Регламент. В подкрепа на това тълкуване италианското правителство излага довод, основан на обстоятелството, че след влизането в сила на Регламент № 1893/91 новият член 1, параграф 5

от Регламент № 1191/69, който дава право на държавите членки да налагат нови задължения за обществена услуга, изрично препраща към раздел II от този Регламент, в който са включени посочените членове 4 и 6.

- 31 Както обаче подчертава генералният адвокат в точка 53 от заключението си, нищо не позволява да се заключи, че Регламент № 1893/91 е променил описания в точка 28 от настоящото решение режим, приложим към задълженията за обществена услуга, които са възникнали преди влизането в сила на Регламент № 1191/69. Напротив, от съображенията на Регламент № 1893/91 следва, че държавите членки не само могат да определят с договор между компетентния национален орган и транспортно предприятие условията за предоставяне на обществени услуги в областта на транспорта, но също така запазват възможността да поддържат или налагат определени задължения за обществена услуга. Така първоначалният режим е допълнен с втори режим, основан на нов правен инструмент, а именно договора за обществена услуга по смисъла на новия член 14 от Регламент № 1191/69.
- 32 Освен това следва да се установи, че Регламент № 1893/91 не предвижда никакво изменение на членове 4 и 6 от Регламент № 1191/69. Така член 6, параграф 1 от този регламент предвижда, че молбите за преустановяване по член 4 трябва да се подадат в срок от една година от датата на влизане на регламента, тоест 1 януари 1969 г. Освен това сроковете по параграфи 3—6 от този член са свързани по-специално с датите 1 януари 1971 г., 1 януари 1972 г., 1 януари 1973 г. или 31 януари 1972 г. От изложеното следва, че член 6 от Регламент № 1191/69 не е приложим по отношение на задълженията за обществена услуга, възникнали преди влизането в сила на посочения регламент, а именно преди 1 януари 1969 г.
- 33 Освен това, както подчертава генералният адвокат в точка 55 от заключението си, въз основа на текста на член 1, параграф 5 от Регламент № 1191/69 не може да се заключи, че всяка от разпоредбите от раздели II—IV от Регламента се прилага както по отношение на поддържането, така и по отношение на налагането на задължения за обществена услуга. Така някои от тези разпоредби, като член 3 или член 7, параграф 1, се прилагат изключително за поддържането на такива задължения. Същият е случаят с членове 4 и 6 от Регламента, от чиито текстове следва, че се прилагат единствено за задълженията за обществена услуга, възникнали преди 1 януари 1969 г. Следователно не може да бъде приет доводът на италианското правителство, че член 1, параграф 5 от посочения регламент трябва да се тълкува в смисъл, че членове 4 и 6 от същия се прилагат по отношение на налагането на нови задължения за обществена услуга.
- 34 Предвид изложеното на поставения въпрос следва да се отговори, че членове 4 и 6 от Регламент № 1191/69 трябва да се тълкуват в смисъл, че при задълженията за обществена услуга, възникнали преди влизането в сила на посочения регламент, възникването на право на компенсация за финансовите тежести, произтичащи от изпълнението на тези задължения, е обусловено от подаването на молба за преустановяване на задълженията от съответното предприятие и от решение на компетентния орган за поддържане на посочените задължения или за преустановяването им след изтичане на определен период. При възникналите след тази дата задължения за обществена услуга обаче възникването на такова право на компенсация не е обусловено от същите предпоставки.

По съдебните разноски

- 35 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Членове 4 и 6 от Регламент (ЕИО) № 1191/69 на Съвета от 26 юни 1969 година относно действията на държавите членки по задължения, присъщи на концепцията за обществена услуга в железопътния, автомобилния и вътрешноводния транспорт, изменен с Регламент (ЕИО) № 1893/91 на Съвета от 20 юни 1991 година, трябва да се тълкуват в смисъл, че при задълженията за обществена услуга, възникнали преди влизането в сила на посочения регламент, възникването на право на компенсация за финансовите тежести, произтичащи от изпълнението на тези задължения, е обусловено от подаването на молба за преустановяване на задълженията от съответното предприятие и от решение на компетентния орган за поддържане на посочените задължения или за преустановяването им след изтичане на определен период. При възникналите след тази дата задължения за обществена услуга обаче възникването на такова право на компенсация не е обусловено от същите предпоставки.

Подписи